

ÔNG GIÀ BÍ MẬT

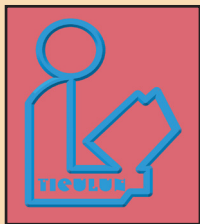
Truyện thần tiên của
Phạm Cao Cung và Thúy - Hương

Editions KHUÊ - VĂN

41 CHARBON HANOI

ÔNG GIÀ BÍ MẬT

PHẠM CAO CÙNG

Ông Già Bí Mật

Ngày xưa, trong một khu rừng rậm rạp, có hai vợ chồng bác tiều phu, tuy nghèo nhưng hiền lành, thực thà hết sức. Quanh năm hai vợ chồng sống một cách yên lặng và bình thản. Hiếm con giai, vợ chồng bác chỉ được ba người con gái. Cô nhón tên là Hồng Hoa, cô thứ hai là Hương Lan và ôc thứ ba tên là Bạch Tuyết.

Một hôm, sau bữa cơm chiều, bác tiều phu giai bắc cái trống ra ngồi ở mái hiên, lấy điều cây ra hít một hơi thật dài rồi đặt xuống chân trống, thủng thảng bảo vợ rằng :

- Bu mày ạ hôm nay tôi mới tìm thấy một cây quế đứng tuổi, nếu không bóc ngay, người khác biết thì mình lại mất mỗi lợi khá to. Vì thế, tôi định trưa mai không về nhà nghỉ và ăn cơm như mọi lần nữa mới có thể bóc được nhiều quế. Đến bữa, bu mày cho con Hồng Hoa đưa cơm cho tôi ăn và luôn thể nó đem dỡ quế về.

Người vợ chưa để chồng nói hết đã vội ngắt lời :

- Thế cũng được, nhưng làm thế nào để con nó tìm thấy chứ ?

- Có khó gì, tôi sẽ đem theo bọc hạt kê rồi đi đến đâu sẽ rắc dần đến đây. Như vậy thì trên đường từ nhà đến chỗ tôi làm, đều có hạt kê cả, con gái lớn chúng mình cứ nhìn theo đó mà đi, tất không thể lạc được mà cũng chẳng phải hỏi thăm ai hết.

Công việc bàn định đâu vào đấy rồi, hai sợ chồng mới đi ngủ để sáng mai dậy sớm. Sáng hôm sau, com nước xong xuôi, bác tiểu phu giai vác búa và cưa cùng giao quai lên đường. Bác chinh bị từ đêm trước, đem theo đi một bọc hạt kê to tướng. Bắt đầu ngay từ cổng, bác vừa đi vừa bốc hạt kê rắc đánh dấu cho con gái buổi trưa theo đường đó để đưa com cho bác.

Theo nhời cha giặn, Hồng Hoaa thấy nắng gần đứng bóng, vội sách giỏ com theo son đường có rắc kê để tìm cha.

Đi một quãng lâu, Hồng Hoa thấy những hạt kê, rắc trên mặt đất, trông rất rõ ràng, nên vui vẻ, tự phụ, nhủ thầm rằng :

- Thế mà mẹ ta cứ dặn dò nên hết sức cẩn thận. Đường đi thế này thì đến trẻ con nó cũng nhận ra chứ không cứ gì ta.

Nhưng càng đi xa, Hồng Hoa càng thấy hạt kê hiếm dân đi vì là từ sáng những con kiến : kiến vàng; kiến đen, kiến kền kiến càng, cả giống kiến có cánh nữa, cùng những con dế đất đã ăn hoặc tha về tổ mất rồi. Tìm không thấy hạt kê nữa, Hồng Hoa nhìn quanh quẩn; đường lối trong rừng, ngang dọc rất nhiều, Hồng Hoa chẳng còn biết đi về lối nào nữa, toan trở về, nhưng vì đã đi sâu vào trong rừng rồi và cứ càng tìm lối ra càng thêm lạc lối. Đi mãi, Hồng Hoa đã thấy mệt mỏi lắm rồi mà vẫn không tìm thấy chỗ cha làm đâu cả. Nàng ngồi ngả lưng xuống gốc cây để nghỉ. Một lát sau thấy đói quá đành phải lấy nắm cơm của cha ra ăn. Lúc đã no nê, Hồng Hoa mới ra ra suối gần đấy vực nước lên uống. Thấy trong người khoan khoái, nàng ra gốc cây định chỉ nằm chơi chốc lát để lấy lại sức rồi sẽ đi tìm cha, không ngờ giờ mệt làm nàng ngủ quên đi lúc nào không biết. Đến lúc chợt tỉnh thì mặt giờ đã bắt đầu lặn. Hồng Hoa sợ hãi quá, vội vàng tìm lối đi về. Nhưng trong lúc này, lòng nàng thấy hoang mang vì bên tai, gió thổi vào bụi cây kêu thành những tiếng lao xao, rì rầm buồn bã, chẳng khác gì những tiếng khóc than của bọn oan hồn. Lại những tiếng cú kêu trong lúc thanh vắng làm Hồng Hoa ghê rợn rùng mình. Không những thế, mấy con chim lạ kêu vọng ở đằng xa lại những tiếng : *bắt cô chới cọt* làm Hồng Hoa chẳng còn hồn vía nào nữa. Nàng cứ

mãi miết để đi, không giám ngoảnh lại. Mỗi một tiếng sột soạt là một lần làm cho nàng hoảng sợ. Nàng chỉ lo nếu vô phúc gặp phải, ông (Kểnh) thì đến phải chôn thầy vào trong bụng cạp mà thôi. Đã có lúc nàng định chui vào một bụi rậm nào đó để ngủ cho tới sáng rồi sẽ dậy tìm đường về, nhưng ý định ấy không đầy một khắc đã bị tan thành mây khói và nàng nghĩ thầm, nếu rắn độc hay chó sói mà ngủi thấy hơi nàng thì chúng quyết không để nàng yên.

Nghĩ thế, nàng cố hết sức chống lại với sự mệt mỏi và cứ đi liều mãi. Trong lúc thần trí nàng bị rối loạn vì sợ hãi thì nàng chợt nom thấy ở đằng xa một tia lửa đang lập lòe ẩn hiện như ma chơi. Không ngần ngại, Hồng Hoa vội vàng rào bước hướng theo phía có ánh lửa chạy tới. Chân nàng càng thấy cuống mỗi khi nàng va phải cành lá bên đường và nàng tưởng tượng như có ai đuổi ở đằng sau. Chẳng bao lâu, đã nom rõ được ánh lửa ở trong túp lều con chiếu ra, nàng thở đánh phào một cái để chút hết mọi nỗi sợ hãi rồi thông thả đi đến túp lều mà nàng chắc chắn có thể ngủ thoải được đêm nay một cách yên ổn.

Dừng lại một lúc bên cạnh cửa liếp, nàng ghé qua khe hồng nhìn vào bên trong xem chỗ nàng ngủ thoải lại đêm nay là nơi lành hay dữ.

Dưới ngọn nến, Hồng Hoa nhận rõ thấy một ông già đạo mạo, râu tóc bạc phơ đương vừa nhắm rượu, vừa vuốt ve con thỏ và cho nó ăn. Cạnh cụ già, một con vện và một con mèo tam thể đang nằm đợi đến lượt mình vì ông cụ vừa bắt đầu ngồi vào ăn.

Ngửi thấy mùi chim quay thơm phức, Hồng Hoa đương lúc đói mềm, không kịp nghĩ, vội vàng đẩy cửa bước vào.

Thình lình thấy tiếng kẹt, cụ già vội vàng ngừng lên nhìn thấy Hồng Hoa đứng sững ngay trước mặt, cụ già không tỏ vẻ ngạc nhiên và như đã hơi đoán ra được nguyên do, thủng thẳng hỏi rằng :

- Con ở đâu tới và muốn hỏi gì ta ?

Hồng Hoa lễ phép chấp tay trả lời :

- Thưa cụ, con bị lạc từ sớm đến giờ, không tìm thấy đường về nên phải tới đây xin cụ cho con trọ lại một đêm, mai con sẽ đi sớm.

- Ta chắc con bị lạc từ sáng đến bây giờ, đói lắm thì phải ?

Thấy cụ già hỏi thế, Hồng Hoa không ngần ngại vội thưa :

- Thừa cù cháu bị lạc từ sáng nên mệt và đói lắm.

Cụ già đứng lên lấy thêm thức ăn và bảo Hồng Hoa :

- Vậy con hãy ngồi xuống đây cùng ăn với ta cho đỡ đói.

Không đợi cụ già mời đến lần thứ hai, Hồng Hoa vội, vàng ngồi xuống, ăn lấy ăn để và lúc ăn xong thấy ngay bên cạnh có ấm nước, vội vàng ra uống, không kịp để cụ già bảo nữa.

Cụ già thấy thế tỏ vẻ không bằng lòng nhưng không nói ra, cụ để yên xem Hồng Hoa còn có những cử chỉ vô lễ gì ?

Cơm nước xong, Hồng-Hoa thấy người mỏi mệt, thì ngã mình xuống nằm luôn ngay cái giường của cụ già và ngủ một mạch.

Muốn thử Hồng Hoa thêm nữa, cụ già cứ để yên cho Hồng Hoa ngủ tới sáng. Khi nàng thức giấc, cụ già sửa hành lý và dặn Hồng Hoa :

- Ta cho con ngủ nhờ đêm qua và cho con ăn uống nghỉ ngơi tử tế, nay ta cần phải đi xa mấy bữa, ta cậy con trông giùm nhà, khi nào về ta sẽ đưa con trở lại với cha mẹ.

Ngần ngừ một lúc lâu, nhưng sau Hồng-Hoa chợt có một ý định gì nên vội vàng hơn hờ nhận nhời ngay.

Thoáng nhìn thấy nét mặt thay đổi của Hồng Hoa, cụ già đoán biết ngay cô bé ranh mãnh đã manh tâm làm gì sau khi cụ già ra khỏi cửa. Nhưng sắp đặt mưu mẹo từ đêm hôm trước, ông già lơ đi như không biết gì, sách khăn gói ra đi.

Để cụ già ra khỏi nhà được một lúc lâu, Hồng Hoa mới lục tìm khắp mọi nơi lấy hết những báu vật đem bỏ vào một chiếc bị con rồi trốn về. Ra tới cổng, Hồng Hoa nom tới thấy con bò sữa bèn nảy ra ý nghĩ lấy nốt con bò để cưới đi đường cho đỡ mệt nhọc và về nhà còn có bò để vắt sữa ăn nữa.

Mọi công việc bắt lương làm xong xuôi, Hồng Hoa mới sách cái bị quý vật vừa lấy trộm của cụ già, và giắt bò ra khỏi cổng rồi cưới lên mình bò để lần đường cũ về nhà.

Nhưng quái lạ, Hồng Hoa đi đã lâu mà cứ quanh co mãi không ra khỏi nhà cụ già vì cứ đi được một lúc lại thấy trước mắt mình chiếc cổng nhà cụ già sừng sững chắn ngang lấy lối đi. Rồi cứ thế, đến gần chiều mà Hồng Hoa vẫn cứ quanh co ở cổng nhà ông cụ già. Thấy thế Hồng-Hoa đâm hoảng sợ, chỉ lo đương lúng

túng tìm đường mà cụ già ở đâu lại về thì thực không còn đường lối nào mà chốn nữa.

Đương lo sợ, Hồng-Hoa chợt trông thấy ở trước mắt một cái hang lớn, nếu cần có thể tạm dung thân được.

Biết không còn đường nào hơn nữa, Hồng Hoa đành phải giắt bò và sách bị vào hang, định trốn một đêm nữa và hy vọng hôm sau thế nào cũng tìm được đường về.

Nhưng một sự bất ngờ đã xảy ra. Lúc bước chân khỏi cửa hang Hồng Hoa vừa kịp buộc bò và để bị đồ báu vật xuống một bệ đá thì tự nhiên thấy có những tiếng âm âm vang dậy và tự nhiên quanh mình rung chuyển rồi một phiến đá bỗng ở đâu từ từ rơi xuống lấp kín cửa hang lại. Vừa kịp định thần, Hồng Hoa nhìn lại, đã thấy cụ già ở đâu bước tới làm cho Hồng Hoa luống cuống không biết chạy chốn đường nào ? Hồng Hoa đành ngồi đợi để xem cụ già trị tội mình ra sao, nhưng cụ già chỉ mỉm cười và giắt bò, sách bị, phẩy ống tay áo rộng làm cho vách đá nứt thành một lối đi ra. Sau đó chiếc cửa lạ kỳ đã đóng lại như cũ để cho Hồng Hoa quờ quạng ở trong đó một mình.

Trong khi ấy, bác tiêu phu giai dẫn cây trong rừng mong con một ngày một mất. Bụng đói như cào, bác không sao làm thêm được nữa đành phải tựa lưng vào

gốc cây để ngủ. Được một lúc khá lâu bác trở dậy vẫn không thấy con mang cơm tới, bác hẳn học vác búa và đem ít quế về.

Đi đường, bác cầu nhàu một mình, chỉ định về nhà thế nào cũng mắng cho vợ và con gái một mẻ, thì mới đỡ tức.

Nhưng đến nhà, bác ngạc nhiên thấy vợ hỏi :

- Con Hồng Hoa không cùng theo về với mình à ?

Bác sững sốt hỏi :

- Thế con nó có mang cơm cho tôi sao ?

Lần này đến lượt người vợ ngạc nhiên bảo chồng :

- Con nó đi đưa cơm cho mình từ trưa cơ mà.

Cả hai lúc ấy mới biết là con đã bị lạc rồi nên hơi tỏ vẻ lo lắng và hy vọng thế nào đến tối con cũng sẽ tìm thấy đường về. Thế rồi cả hai đành yên lòng chờ đợi. Qua một đêm, đến hôm sau bác tiểu phu lại giận vợ đến trưa bảo con gái thứ hai là Hương-Lan đem cơm cho mình. Bác bảo vợ :

- Tôi chắc hôm qua kiến nó tha hết hạt kê nên Hồng Hoa mới bị lạc, vậy hôm nay tôi sẽ thay hột đỗ vào

hột kê thì thế nào con Hương Lan nó cũng tìm thấy dễ dàng. Tôi cần phải làm xong công việc cho đúng kỳ hạn đã định không thể để chậm trễ được.

Người vợ trả lời :

- Được rồi, mình cứ đi, tôi sẽ giặt con cẩn thận.

Cơm nước xong xuôi, bác tiểu phu vác búa lên vai rồi bảo con gái lại nhìn kỹ hột đỗ cho khỏi lầm.

Đến buổi trưa, Hương Lan sửa soạn cơm nước dựng vào trong cái lãng rồi ra đi đưa cơm cho cha.

Bác tiểu phu gái giặt với con :

- Con phải trông kỹ những hạt đỗ đấy nhé.

- Vâng, con nhận thử vài hột thì thấy dễ nhớ lắm.

Hương Lan hớn hở ra đi, vừa nhảy vừa hát. Thoạt đầu hạt đỗ to tướng lóng la, lóng lánh dưới đất khiến cho Hương Lan vừa nhảy nhót vừa tìm theo con đường có hạt đỗ để đi. Nhưng sau hạt đỗ dần dần thấy hiếm, vì những con chim sẻ chim sáo, chim khiếu, chim vàng anh, đến mổ nhặt hết rồi !

Hương Lan cũng như Hồng Hoa, sau khi không tìm thấy hạt đỗ nữa, thơ thần tìm lối trong rừng mà không

thấy, sau đói và mỗi một quả cũng đành như chị gỏi phần cơm của cha ra ăn. Ăn xong Hương-Lan ngả lưng làm một giấc gần tới chiều. Nàng còn đương ngủ ngon giấc thì thình lình tiếng soạt thật mạnh làm nàng giật bắn người lên, vội vàng nàng chèo ngay lên cái cây ở cạnh đó và ẩn ngay vào một cụm lá thực giày. Vừa hay lúc ấy một con hươu sao nhỏ bé tung tăng chạy đến, Hương Lan thấy hay hay định tâm bắt về để chơi nên nhảy vội ở cạnh cây xuống đuổi theo. Con hươu con cứ lượn lờ ở trước mặt.

Chạy đuổi theo con hươu sao được một thôi dài, Hương Lan bỗng không nom thấy con hươu đâu nữa mà trước mặt mình lại thấy có một cái nhà gianh. Hương Lan này ra ý định ngủ nhờ lại một đêm để hôm sau sẽ hay. Nghĩ thế, Hương Lan bèn gõ cửa bước vào.

Cụ già lúc ấy đương nường chiếc đèn nai quay lại hỏi:

- Con tìm đến ta chẳng hay có điều muốn cậy nhờ ta chẳng ?

- Thưa cụ, cháu đi lạc đường nên vừa mệt vừa đói, muốn xin cụ cho cháu ngủ nhờ một đêm; mai cháu sẽ ra thực sớm.

Đề Hương Lan trả lời xong, cụ già bèn đưa cho mấy

món ăn và bảo :

- Chắc con đang đói, vậy ta hãy cho con ăn trước với mấy con vật kia rồi làm xong ta sẽ ăn sau.

Đương lúc đói lòng, vả lại xưa nay Hương-Lan vẫn có tính ghét và hành hạ các súc vật quen, nên món ăn đưa ra chỉ ngồi ăn một mình, thỉnh thoảng mới vất cho mấy con vật được mẩu xương. Con mèo quen như mọi lần ăn với cụ già, thấy thức ăn đưa ra vội vàng meo meo nhảy vào lòng Hương Lan và mon men ngoạm chiếc đùi nai ở trong đĩa. Thấy mất miếng ngon, Hương Lan vội vàng lấy luôn thanh củi phang cho con mèo một chiếc thức mạnh làm cho nó đau quá kêu thét lên. Cụ già nghe tiếng kêu ngoảnh lại, thấy Hương-Lan đánh con mèo quý hóa vội vàng ngăn cản và tỏ vẻ không bằng lòng trách khê Hương Lan :

- Sao con lại hành hạ giống vật vô tội thế ?

Hương Lan ngoài mặt không nói gì nhưng trong lòng rất ghét con mèo và tuy không đánh nó nhưng cố giữ không cho nó ăn miếng nào nữa.

Ăn xong, Hương Lan cũng như chị, lẩn quay ra ngủ và không nghĩ gì tới cụ già đương phải chăm chút cho mấy con vật ăn.

Sáng hôm sau ngủ giậy, Hương-Lan định xin cụ già để về những cụ già vôi bảo :

- Nếu con muốn ta đưa về tới nhà thì con hãy chịu khó đem con bò sữa ở trong chuồng ra chỗ vườn cỏ kia vắt cho ta ít sữa.

Hương Lan biết không sao chối từ được đành phải vâng theo nhưng trong lòng hậm hực lấy làm khó chịu. Vì thế nên vào chuồng bò giắt bò ra, thấy nó bước chậm đã vôi bẻ một cái cành cây thực to phang nó một chiếc khiến cho con bò lòng chạy sáo nát bét hết cả những cây cối trong vườn. Hương-Lan thấy bò chạy vôi vàng vác cành cây đuổi đánh. Con hò hoảng sợ cứ thế chạy và đưa Hương Lan tới chiếc hang mà hôm qua Hồng Hoa bị giam ở đấy.

Hương Lan cũng như chị, đuổi theo con bò tới hang rồi rút cục cũng bị rớt ở trong nốt. Nàng cũng thấy cụ già giắt bò ra khỏi hang rồi ngoảnh lại trông mỉm cười một cách lạnh lùng bí mật.

Bác tiều phu vẫn có ý chờ mong mà mãi không thấy con mang cơm đến. Bác giận vợ không khéo trông nom để bác lại bị nhin đói một lần nữa. Bác nhất quyết khi về nhà thế nào cũng cho vợ một bài học. Vì thế mà chưa về tới nhà, bác đã gắt inh ỏi và hét gọi Hương Lan từ

ngoài công

Bác hơi chội đa khi lắng tai nghe mãi vẫn không thấy tiếng người nhà thừa. Bước vội vào trong, bác tìm khắp mọi nơi vẫn không thấy vợ và hai con đâu cả. Tuy mệt mỏi và đói, bác cũng phải cố gượng chạy đi tìm để xem có sự gì chẳng lành xảy ra. Khỏi nhà độ hơn hai dặm, bác gặp vợ và con gái út đương thất thểu ra về với hai bộ mặt thất vọng khác nhau. Mãi đuổi theo ý nghĩ tìm con, vợ bác không trông thấy bác, khi hai người chỉ còn cách nhau độ trăm thước. Bác tiều phu giai đoán biết mọi việc xảy ra vội hỏi :

- Sao con Hương Lan cũng lại bị lạc như chị nó à ?

Vợ bác nghe thấy tiếng chồng thảng thốt nhìn rồi thở dài đánh phào một cái trả lời :

- Mình đi được một lúc khá lâu, tôi vội vàng sắp đặt cơm nước rồi cho con Hương-Lan đi ngay thế mà đợi tới chiều vẫn không thấy về, tôi thấy nóng ruột với cùng con Bạch Tuyết đi tìm kiếm khắp mọi nơi vẫn không thấy tăm tích hai đứa đâu cả.

Sau đó trở về nhà, vợ chồng bác tiều phu với cô gái út mỗi người có một ý nghĩ riêng. Khi cả ba về đến nhà, vẫn chưa có cơm nước để ăn, vội vàng sửa soạn một

cách rất im lặng và không ai dám hỏi ai câu nào.

Cơm nước xong xuôi hai vợ chồng bác tiêu phu đợi cho Bạch Tuyết đi ngủ rồi mới bàn với nhau về hai đứa con đi lạc. Người vợ nói :

- Tôi không hiểu tại sao mà con Hồng-Hoa cùng con Hương Lan đều không tìm thấy đường về thầy nó ạ ! Con thứ nhất mình còn ngỡ rằng hạt kê bị kiến tha đi, chứ lần thứ hai thầy nó dùng hạt đỗ lớn thì kiến nào tha cho xuể.

Người chồng nghĩ ngợi giây lát rồi bồng vỗ chân mà nói rằng :

- Thôi, tôi nghĩ ra rồi, bu nó ạ, kiến không tha nổi được hạt đỗ nhưng chim nó tha đi được. Kể ra ta cũng ngu, ngay trước mặt nhà ta đây có một giòng suối trong vắt mà những viên đá cuội ở dưới suối cùng trắng bóng thực là có trộn cũng không lẫn được mà chim nào cũng chẳng tha nổi, kiến nào cũng không khuân nổi. Nhưng quế của tôi bóc vẫn chưa xong vậy việc đem cơm, chúng ta sẽ giao cho con Bạch Tuyết, nó là một đứa ngoan ngoãn nhất nhà và lại có ý tứ không mê chơi như hai chị nó thì thế nào cũng tìm thấy chỗ tôi làm. Còn hai con Hồng Hoa và Hương-Lan rồi thì sau khi bóc quế xong chúng ta sẽ đi tìm nó cũng vừa.

Trong khi hai vợ chồng bác tiều phu nói chuyện với nhau thì Bạch-Tuyết vẫn còn thức. Nàng lắng nghe, tự nghĩ rằng :

- Về việc đưa cơm cho cha ta đã đành rằng có cuội trắng dẫn đường thì không khó khăn đi cho lắm, nhưng ta không đồng ý kiến với cha mẹ là về việc đợi bóc quế song mới đi tìm hai chị ta. Thôi, được rồi, mẹ ta ở nhà bận trông nom cơm nước, cha ta bận bóc quế, ta cũng rồi rồi vậy sau khi đưa cơm cho cha ta rồi ta sẽ đi tìm hai chị ta một thể.

Nhưng trưa hôm sau, cả việc đưa cơm cho cha, Bạch Tuyết làm không xong được. Đó chỉ vì ông lão bí mật ở trong gian nhà kỳ lạ kia đã biết rõ việc này. Ý ông muốn định thử xem, nàng Bạch Tuyết, người con gái vợ chồng bác tiều phu có những tính xấu giống hai chị không nên sau khi những viên đá cuội trắng phau kia rắc trên đường bỗng nhiên bị một trận gió lớn đánh bay đi hết cả. Không cần nói, chúng ta cũng đều đoán biết trận gió quái ác kia chính là do ông già kia tạo nên vậy.

Vì thế khi nàng Bạch Tuyết tay sách vở cơm đi theo sau những viên sỏi trắng để tìm cha thì khi vào rừng được một quãng, nàng ngạc nhiên hết sức vì bỗng chốc những viên sỏi đều không có nữa.

Không tìm được lối đi, Bạch Tuyết hoang mang sợ hãi và lúc muốn tìm đường về cũng không biết đi đường nào nữa. Quanh quẩn hết đường này qua đường khác, Bạch Tuyết đi đã mỗi chân ; đói bụng mà vẫn không tìm được lối để về. Sau cùng nàng đành tìm một phiến đá ngồi nghỉ để rửa cơm bên cạnh. Bụng mỗi lúc một thêm đói cồn, Bạch-Tuyết tự nghĩ :

- Chắc ta không còn hy vọng gì gặp được cha ta nữa, vậy chỗ cơm này ta nên lấy ra ăn cho đỡ đói. Chắc các chị ta cũng bị lạc như ta bấy giờ, vậy ta không nhân dịp mà đi kiếm hai chị, may ra có thấy được không ?

Đã quyết định rồi, ăn uống đã no nê và nghỉ ngơi cho đỡ mệt, nàng Bạch-Tuyết lại ra đi. Quanh co hết đường này sang đường khác, nàng vẫn chưa đạt được ý muốn. Nắng chiều lúc ấy bắt đầu dần nhạt, chim chóc đã lần lượt gọi nhau về tổ, và báo cho Bạch Tuyết những sự kinh khủng sắp xảy ra.

Trong khi nàng còn đương do dự ở một ngã ba đường thì thình lình một con thỏ bạch chạy vụt qua trước mắt khiến nàng phải hoảng sợ. Vừa định thần lại được một giây, Bạch Tuyết thấy có tiếng động ở đằng xa chạy tới. Chỉ kịp quay đầu lại Bạch Tuyết đã thấy một con hổ sấm nhỏ ở đằng xa chạy tới. Nàng hoảng sợ, cầm đầu mả miết chạy. Được một quãng nàng lại thấy con thỏ

bạch vẫn tung tăng chạy trước mặt. Nàng cứ luôn luôn phải tránh nó. Sau nàng, con hổ sấm không chịu để mất mỗi ngon, đuổi mỗi lúc một gần thêm hơn. Trong lúc đương bối rối và lo sợ, con hổ lại cứ chạy quần lấy chân khiến nàng không may vấp phải té nhào bất tỉnh...

Khi tỉnh giậy, nàng hơi ngạc nhiên thấy mình đang nằm yên ổn tại một túp lều tranh. Cạnh nàng con hổ bạch vẫn tung tăng chạy đi chạy lại.

Lúc ấy nàng cố tưởng tượng lại mọi việc vừa qua thì thấy rõ rằng mình bị hổ vồ thực mà không biết tại sao lại có ai cứu mình được khỏi chết ? Trong lúc nàng còn đương hoang mang không biết mình còn thực sống hay chết thì cánh liếp sực mở, cụ già bí mật ở ngoài bước vào. Thấy Bạch Tuyết còn có vẻ mệt mỏi, cụ già vội lấy bình rót cho nàng một cốc nước trong và bảo nàng uống. Nàng ngoan ngoãn vâng theo và sau khi uống hết cốc nước nàng lại thấy tỉnh táo như trước.

Cụ già lúc ấy mới ôn tồn hỏi rằng :

- Con đi đâu một mình lúc trời gần tối để cho hổ nó vồ ? Nếu ta không tới kịp để cứu con thì con không chắc thoát khỏi nanh vuốt nó rồi.

Bạch Tuyết kính cẩn thưa :

- Bẩm cụ, cháu đi tìm hai chị cháu, chẳng may bị lạc lối không tìm thấy đường về, đương lo ngại vì trời đã bắt đầu tối thì thành linh con gặp phải hổ con nó đuổi thỏ bạch tới nơi ? Nếu cháu không được cụ cứu giúp thì ắt không sao còn sống sót được; ơn ấy cháu mong sẽ được kịp báo đền.

Thấy cô bé ít tuổi, mà ngoan ngoãn, lễ phép, cụ già bèn bảo cô hãy tạm nằm nghỉ yên để cụ làm thêm ít bánh cho mà ăn.

Tuy mệt mỏi, và vừa qua khỏi tai nạn khủng khiếp Bạch Tuyết cũng cố gượng lại làm phụ giúp cụ già. Khi mọi thức gần xong, Bạch Tuyết thấy mấy con vật ra vẻ chờ mong, bèn hỏi xin cụ già những thức thừa thãi đem cho chúng ăn và vuốt ve âu yếm chúng, coi chúng cũng như những đứa em nhỏ vậy.

Ăn xong nàng tuy mệt và buồn ngủ lắm rồi nhưng cũng vẫn không quên dọn dẹp và rửa bát rồi xếp vào tủ cho gọn gàng.

Mọi công việc làm xong, nàng đi rũ chiếu và bỏ màn cho cụ già đi nghỉ trước rồi nàng rải cái ổ rơm nằm nghỉ với mấy con vật.

Bị mệt mỏi và vừa qua một cơn kinh khủng, Bạch Tuyết nằm xuống đã ngủ mê ngủ mệt. Thành linh nàng nghe thấy tiếng sấm sét ầm ầm làm rung chuyển cả trời đất.

Các cánh cửa đều bị bật tung và gió đánh thốc vào làm cho các đồ đạc bay như bướm bướm. Bạch Tuyết sợ lắm, run bắn người lên và hết sức ngạc nhiên thấy cụ gia vẫn yên lặng nằm ngủ hầu như không biết quanh mình dường sảy ra những truyện long trời lở đất.

Sấm chớp như thể được ba tiếng đồng hồ thì bỗng yên hẳn. Bạch-Tuyết không còn lo sợ nữa, lại nằm lăn ra ngủ.

Các bạn không thể tưởng tượng được khi nàng ngủ dậy thì thấy những gì. Nàng không còn nằm trong gian nhà sêu vẹo về trận gió đêm qua nữa mà là ở trong một tòa lâu đài to tát. Cái buồng của nàng nằm rộng bằng mười gian nhà nàng nằm ngủ đêm qua và những thảm, những màu hồng rực rỡ bằng nhung bằng lụa toàn là những thứ quý giá cả ! Những đồ đạc lộng lẫy và quý giá đã làm Bạch Tuyết phải nghĩ ngợi nhiều và không biết đây là nơi nào và tại sao mình lại ở đây.

Trong lúc ấy cánh cửa sịch mở, một người hầu gái bước vào cung kính chào và đặt trước mặt nàng một

chậu nước nóng, trong có chiếc khăn mặt bông trắng tinh. Cạnh đây ở trên một chiếc đôn sứ gang tây đưa hầu gái đã để sẵn một cốc nước có mùi thơm ngào ngạt. Theo lời đưa hầu gái, nàng Bạch Tuyết chỉ như cái máy, hết sức miệng lại rửa mặt. Sau đó, con hầu lại đưa Bạch Tuyết tới một cái buồng tắm rất sinh, trong có đủ quần áo sang trọng để thay.

Sau khi tắm và thay quần áo rồi, Bạch-Tuyết không khác gì một nàng tiên rất sinh đẹp. Ở buồng tắm ra, đưa hầu gái lại đưa nàng tới một căn phòng khác. Trên một chiếc bàn bằng cẩm thạch, Bạch Tuyết đã thấy một món điểm tâm mà nàng chưa hề trông thấy bao giờ và một cốc sữa tươi. Theo nhời đưa hầu gái Bạch Tuyết ăn xong lại sang một căn phòng khách bày biện rất trang hoàng, làm Bạch Tuyết phải hoa cả mắt. Sau khi ngồi đợi một lúc lâu, cánh cửa gian buồng bên cạnh bỗng sịch mở, một Hoàng tử trẻ đẹp tiến vào, theo sau là ông cụ già kỳ lạ đã cho Bạch Tuyết ngủ trọ đêm trước.

Thấy cụ già và Hoàng tử tiến tới trước mắt, nàng vừa sợ hãi vừa luống cuống, vội vàng chấp tay vái cụ già rồi e lệ nghiêng mình đáp lễ Hoàng tử.

Thấy Bạch Tuyết ngần ngơ không hiểu, cụ già bảo nàng rằng :

- Vì ta thấy con có nhiều nét tốt không giống nét hai chị con, nên ta ban thưởng cho con được sánh duyên với Hoàng tử Anh Mai. Nguyên trước đây, Hoàng tử chỉ vì ngộ nghịch không chịu vâng theo nhời dặn bảo của vua cha, ngày ngày chỉ đem quân lính vào rừng giết hại súc vật, nên ta phải bắt hóa làm con thỏ để ta răn dạy dần dần. Vì thấy Hoàng tử đã hối quá, và thấy con ngoan ngoãn đáng sánh duyên cùng Hoàng tử để hưởng những hạnh phúc lâu dài nên đêm qua ta đã làm phép cho thỏ hóa lại thành Hoàng tử Anh-Mai như trước, và đưa cả hai trở về lâu đài hưởng mọi sự tốt đẹp suốt đời. Rồi sau đây; các con phải ăn ở cho có nhân đức. Luôn luôn phải cứu giúp những người cơ khổ không cơm ăn áo mặc. Ta ước mong hai con trong vòng nửa tháng, sẽ cùng nhau làm lễ thành hôn để ta được chứng kiến cuộc nhân duyên tốt đẹp nhất thời...

Bach-Tuyết then thùng chấp tay thưa rằng :

- Thưa cụ, được hân hạnh sửa túi nâng khăn cho Hoàng tử, cháu thực không còn may mắn nào hơn nữa, nhưng trước ngày hôn phối, cháu xiu cụ hãy ban cho cháu cái đặc ân để cho cháu tìm thấy cha mẹ và hai chị cháu đã.

Ông cụ già lúc này mới kể cho Bạch Tuyết nghe vì có gì mà Hồng Hoa và Hương Lan lại bị mình trừng phạt. Rồi cụ tiếp :

- Thôi được, đáng lẽ tội của hai chị con còn phải chịu thêm nhiều hình phạt nữa, nhưng lòng tốt của con đã làm cho tội của hai chị con được nhẹ đi đôi phần, vậy nội nhật ngày mai ta sẽ cho con được như ý.

Đã tìm thấy hai chị và đã được cha mẹ ưng thuận, nàng Bạch-Tuyết sung sướng mặc bộ áo tân nhân lên kiệu hoa về nhà chồng, và từ đó, người ta thấy Bạch Tuyết đã nghiêm nhiên là một bà chúa rất hiền từ phúc hậu. Khi vào cung được ít lâu, bạch Tuyết bèn ban thưởng cho cả các cung nhân và phát chẩn bần cho tất cả những người nghèo khó trong nước. Dân chúng ai ai cũng đều hết lời ca tụng, ngày đêm cầu chúc cho vị ân nhân của họ sớm có hoàng nam... Cầu được như nguyện, một năm sau họ đã lại được dịp mở hội ăn mừng, hàng vạn người đón đợi Bạch Tuyết Hoàng-hậu bé Hoàng tử ra trước lầu, vẫy tay cảm tạ giữa những tiếng hoan hô vang rậy cả một góc trời.

Viết xong ngày 25 Juin 1943
Phạm-Cao Cung - Thúy Hương

Con Chim Họa My

Ngày xưa chim họa my cây có tiếng hót hay muôn khoe khoang nên gặp ai cũng hót. Từ sáng đến tối không lúc nào nghỉ. Mà hình như họa my cho là muôn loài không biết thưởng thức những cái hay của mình nên cố hết sức hót để khoe với mặt giời.

Thấy chim họa my cây tài khoe giỏi, không coi cái sáng đẹp trong trẻo những đêm thanh của mình ra gì nên đâm ra ghen tức, nghĩ kế làm hại họa my.

Mặt trăng bèn tỉ tê nói kháy mặt trời rằng : «họa my kiêu căng không coi mặt giời ra gì nên cứ tự đặt ca hát ngang nhiên cả ngày. Thấy mặt giăng nói thế mặt giời nổi nóng không suy nghĩ gì, vội đi tìm ngay họa my để trị tội. Tìm kiếm một lúc lâu, mặt giời bắt gặp họa my đương ca hát nhảy nhót trên cành cây du-du. Không thềm nói năng đôi hồi gì, mặt giời vội tia thẳng vào hai mắt họa my những ánh nắng như lửa điện làm cho mắt họa my bị chói lòa không nom thấy gì cả. Từ đấy chim họa my như giam trong hang tối không còn được trông thấy những cảnh đẹp của trời đất để ca hát nữa.

Thấy hai mắt bị mù tịt, họa my xấu hổ không dám nhảy nhót ca hát đương nhiên như trước nữa, chỉ cả

ngày lẫn lút hết bụi này sang đám gai khác. Thui thủi một mình, họa my chỉ thỉnh thoảng mới giám đứng hót giảm ba tiếng để than tiếc cho một thời oanh liệt đã qua và khóc cho số phận chẳng ra gì.

Cũng ìi sống ở những gốc cây bụi rậm, nên chẳng bao lâu họa my đã thành ra ban thân của một con rắn. Cả hai con vật, đều thân yêu nhau luôn luôn quấn quít không rời nhau nửa bước. Cứ họa my đứng đâu là rắn ta lại lần mò tới đó ngay để nghe người bạn mù ca hát những bản đàn não ruột.

Sống như thế mãi, có một hôm họa my được chúng bạn mời đi dự tiệc. Họ ước mong thế nào họa my cũng tới để làm vui cho mọi người. Vội vàng họa my báo tin đó cho rắn biết, nhưng chợt nghĩ ra mình đương bị mù, họa my buồn không biết nghĩ cách nào cho bữa tiệc đó được muôn phần hoàn hảo. Bởi hai mắt bị mù, tiếng hót của họa my sẽ bị giảm hay đi nhiều. Thấy họa my buồn rầu, rắn thủ thủ hỏi nguyên do.

Họa my bèn tỏ bày tâm sự : «Tôi tuy hát hay nhưng tiếc vì đôi mắt không còn được sáng như xưa nữa. Nên sẽ không được cái hân hạnh, trong bữa tiệc, nom thấy những vẻ mặt cảm động hay thần thờ của các bạn khi nghe tôi ca hát». Rắn lúc ấy lắc lư suy nghĩ tỏ vẻ chia buồn cùng bạn.

Không để nhỡ cơ hội, họa my bèn bảo bạn : «Người ta đồn anh có đôi mắt rất trong sáng, và có một vẻ đẹp dịu dàng, tôi ước sao có được đôi mắt của anh thì bữa tiệc đó tôi sẽ làm chúa tể chứ không sai». Thấy rắn chưa trả lời họa my bèn tấn công : «Hay anh tạm cho tôi mượn trong chốc lát, tôi sẽ đem về trả anh». Rắn không nỡ từ chối bên thùng thảng móc hai con ngươi đưa cho họa my. Sung sướng, họa my bèn vội vàng đỡ lấy đôi con mắt của rắn để thay vào mắt của mình, rồi ra đi. Vừa được mấy bước họa my ta quay lại bảo rắn :

- Trời ơi ! Với đôi mắt của anh sao mà cảnh vật nom đẹp thế...

... Ngày giờ qua !... Ở nhà rắn ta hết sức chờ mong nhưng không thấy họa my trở về. Rồi từ hôm ấy, rắn bị mù tịt cả hai mắt, lại thui thủi như họa my khi xưa ở những gốc cây bụi rưa để tìm kiếm kẻ bội phản. Mỗi khi nghe thấy tiếng họa my ca hát ở đâu là rắn lặng lẽ lần theo tới, nhưng lần nào cũng như lần nào không bao giờ rắn còn được gặp họa mi nữa.